บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญของการสื่อสารโทรคมนาคมและคอมพิวเตอร์ทำให้โลกแคบลง การติดต่อสื่อสารทั่วถึงกันทุกมุมโลก ส่งผลให้การสื่อสารในประเทศเจริญรุ่งเรือง ประกอบกับสังคมไทยได้ก้าวสู่สังคมสารสนเทศ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่วงการต่างๆ ต้องปรับตัวเพื่อให้เข้ากับยุคสมัยและตรงกับความสนใจของสังคม (ประดิษฐ์ เมฆไชยภักดิ์, 2537 : 90-92) สำหรับวงการศึกษาภาษาได้รับการพิจารณาให้เป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาเยาวชนไทยให้เข้าสู่สังคมสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่มีบทบาทและความสำคัญเพิ่มขึ้นตลอดเวลา ดังที่รู้จักกันในลักษณะของ "Lingua Franca" ซึ่งหมายถึงภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 10) ความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าวเป็นแรงผลักดันให้คนเราต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด เทคโนโลยี ตลอดจนทำความเข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ซึ่งกันและกัน ทั้งนี้สอดคล้องกับรัตนา มหากุศล (ในอรุณี วิระยะจิตรา, 2539 : i) ที่กล่าวว่าภาษาอังกฤษทำหน้าที่เป็นสื่อหรือเครื่องมืออย่างดีเยี่ยมในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ในการติดต่อสื่อสารเสริมสร้างความรู้ความคิดและความเข้าใจอันดีระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล และใช้ติดต่อสื่อสารกันมากที่สุด เช่นในวงการโฆษณาใช้ภาษาอังกฤษถึงร้อยละ 60 ในวงการไปรษณีย์ใช้ภาษาอังกฤษร้อยละ 70 ในวงการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างประเทศใช้ภาษาอังกฤษร้อยละ 70 และร้อยละ 80 ของการเก็บข้อมูลของบริษัทต่างๆ ทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษ (Wichit Srisa-an, 1998 : 1)

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากทั้งทางด้านการเมืองเศรษฐกิจสังคมและการศึกษา จะเห็นได้ว่าวิทยาการความรู้ความคิดศิลปะวัฒนธรรมประเพณีจากต่างชาติได้หลั่งไหลเข้ามากระทบกับชีวิตเราอย่างมหาศาล ในรูปแบบงานเขียนต่างๆ เช่น หนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โทรสาร จดหมาย ป้ายยา ป้ายสินค้า แบบฟอร์ม และตั๋วชนิดต่างๆ เป็นต้น กล่าวได้ว่าคนเราได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษที่เป็นการเขียนเกือบทุกวัน เพราะฉะนั้นการเขียนจึงถือเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในโลกแห่งความจริง พูนรัตน์ แสงหนุ่ม (2538 : 2)

กล่าวถึงการเขียนว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตและการศึกษาในยุคข้อมูลข่าวสาร เพราะการเขียนสามารถบันทึกเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการศึกษาเรียนรู้ นำมาซึ่งความฉลาดความก้าวหน้าและการก้าวทันยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ในด้านการศึกษาการเขียนนับเป็นทักษะทางภาษาที่ช่วยพัฒนาความคิด และสติปัญญาของผู้เรียน D' Angelo (1980 : 4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่าเป็นทักษะทางภาษาที่มีคุณค่าต่อการศึกษา เนื่องจากเป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้เรียนได้คิดอย่างมีวิจารณญาณ ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาบางอย่าง ช่วยลำดับประสบการณ์ ทำให้ความคิดของผู้เรียนกระจ่างและชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 163) เพราะการเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้คำ ได้ทดสอบสมมุติฐานทางภาษาทั้งในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างการเขียน เป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของการเรียนภาษาได้อย่างชัดเจนที่สุด และยังเป็นทักษะที่เป็นตัวเสริมทักษะทางภาษาอื่นๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ช่วยทำให้ผู้เรียนรู้จักจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และพัฒนาภาษา อีกทั้งเป็นทักษะทางภาษาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีโอกาสสัมผัสกับภาษาอังกฤษน้อยได้สัมผัสกับภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (เอกรัฐ อินทร์แสง, 2539 : 1)

ทางด้านการดำรงชีวิตของคนเราการเขียนจะช่วยให้มนุษย์ได้เผชิญกับปัญหาต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการเขียนมีส่วนช่วยในการทำให้มนุษย์รู้จักปรับปรุงตนเองในด้านสุขภาพ เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งมีส่วนช่วยให้มนุษย์ได้สร้างความสำเร็จให้กับครอบครัว การงานชุมชนและประเทศชาติ (Stanchfield, 1979 อ้างใน วิไลพร ธนสุวรรณ, 2536 : 3) นอกจากนี้ การเขียนบางชนิดยังก่อให้เกิดความสุข ความเพลิดเพลิน ผ่อนคลาย และตลกขบขัน สำหรับนักเรียนแล้วการที่มีทักษะการเขียนที่ดีจะทำให้มีความพร้อมในการศึกษาเล่าเรียน และมีโอกาสที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงานได้มากกว่า

จากความสำคัญของการเขียนดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาเยาวชนไทยให้มีทักษะการเขียนที่ดีไปพร้อมๆ กับทักษะทางภาษาอื่นๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถที่จะนำทักษะการเขียนไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ที่ต้องการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง มีประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตลอดจนสามารถที่จะถ่ายทอดศิลปะวัฒนธรรมวิทยาการและข่าวสารของไทยไปสู่สังคมโลกได้ (กรมวิชาการ, 2539 : คำนำ)

แต่อย่างไรก็ตามพบว่าการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้นนับว่าเป็นทักษะทางภาษาที่ยากและซับซ้อน ทั้งในเรื่องของการเสาะแสวงหาเรื่องราวและข้อมูล การเรียบเรียงและลำดับความคิดให้อ่านง่ายและน่าสนใจ และในเรื่องของการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ผู้สอนส่วนใหญ่จึงคิดว่าการที่ผู้เรียนจะเขียนได้ดีนั้น จะต้องมีความสามารถในการพูด ฟัง และอ่านได้ดีเสียก่อน ดังนั้นจึงพยายามที่จะไม่สอน หรือชะลอการสอนทักษะการเขียนให้เป็นทักษะสุดท้าย ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนต่ำ (เอกรัฐ อินทร์แสง, 2539 : 2) เพราะผู้เรียนได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอ จึงขาดความรู้และประสบการณ์ในการเขียน

นอกจากนั้น สภาพของการสอนเขียนในสังคมไทยปัจจุบันยังเน้นที่ผลงานมากกว่ากระบวนการของการเขียน ผู้เรียนจะได้รับการประเมินโดยเน้นรูปแบบและการนำเสนอ โดยไม่ได้ให้ความสนใจในพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียน ถึงแม้ว่านักการศึกษานักวิชาการและผู้สอนจะเริ่มมองการเขียนเป็นเหมือนกระบวนการทางสังคมและความคิด กล่าวคือเปลี่ยนจากการเน้นที่ผลงานมาเป็นการเน้นที่กระบวนการมามากกว่าทศวรรตแล้วก็ตาม แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็เป็นไปอย่างช้าๆ เนื่องจากหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนยังไม่ได้รับการพัฒนา (สังขยา บุญมา, 2542, : 15) อีกทั้งผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการอบรมให้มีความรู้ที่ทันสมัย การสอนยังเน้นที่ความรู้ความจำและการปฏิบัติตามอย่างถูกต้องตามที่ผู้สอนกำหนด อีกทั้งตัวผู้สอนเองให้ความสนใจและให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนน้อยมาก ไม่สนใจความต้องการและความรู้เดิมของผู้เรียน ที่สำคัญลักษณะของห้องเรียนของไทยยังเป็นชั้นเรียนขนาดใหญ่ที่มีผู้เรียนประมาณ 30-50 คน โอกาสที่จะพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคลทำได้ยาก ผู้เรียนทุกคนได้รับการสอนและปฏิบัติเช่นเดียวกันโดยมิได้คำนึงถึงความแตกต่างของบุคคล (รุ่ง แก้วแดง, 2541, : 139, 157) ทำให้ผู้เรียนขาดประสบการณ์ในการคิดและเขียนอย่างเป็นกระบวนการ ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเองออกมาทางการเขียนอย่างสมบูรณ์ กระบวนการคิดไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ เมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับการเขียนที่เป็นจริงจึงก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเขียน ไม่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง คิดว่าตนเองเขียนไม่ได้หรือได้ไม่ดี ไม่เห็นคุณค่าของตัวเองในการเขียน ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนต่ำ

จากงานวิจัยของ Pajares & Johnson (1995 ; 1996) ที่ได้ศึกษาบทบาทของความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (Self-efficacy belief) ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 181 คน พบว่าความถนัดและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนมีความสัมพันธ์อย่างมากกับความสามารถในการเขียน และยังพบว่าความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความวิตกกังวล และจากงานวิจัยของ Faigley & others (1981) พบว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักศึกษาปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งของเทกซัสประเทศสหรัฐอเมริกา นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูงในการเขียนมักจะพยามยามหลีกเลี่ยงการเขียนวิชาที่มีการเขียนหรือแม้แต่อาชีพที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เมื่อต้องเขียนก็จะเขียนได้สั้นๆ ด้วยประโยคสั้นๆ และด้วยคำศัพท์ที่มีความหลากหลายน้อยกว่านักศึกษาที่ไม่มีความวิตกกังวลในการเขียน Pajares & Johnson (1993) ได้เสนอแนะว่าความสามารถทางการศึกษาเช่นความสามารถในการเขียนสามารถแก้ไขได้ด้วยการทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบความมั่นใจที่แต่ละคนมีต่อการกระทำนั้นๆ เพราะจากงานวิจัยของ Huang and Chang (1996) ยืนยันว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองส่วนหนึ่งเกิดจากการยอมรับในความสามารถของตนเอง

ดังนั้นกล่าวได้ว่านอกจากความยากและความซับซ้อนของการเขียน การไม่ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอ การขาดประสบการณ์ในการเขียนในลักษณะต่างๆ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยหลายๆ ปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนไม่ประสพความสำเร็จในการเขียนแล้ว ปัจจัยทางด้านความรู้สึกนึกคิด เช่นการขาดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ในการเขียนภาษาอังกฤษก็นับเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการประสพความสำเร็จของผู้เรียน เนื่องจากความรู้สึกดังกล่าวเป็นส่วนประกอบของอัตมโนทัศน์ (Self-concept) ที่เป็นตัวควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ (พรรณี ชูชัย เจนจิต, 2538 : 593) สอดคล้องกับ Pajares (1997 : 353) ที่กล่าวว่าการตัดสินใจหรือการคาดหวังของคนเราในการกระทำใดๆ ในสิ่งที่คิดว่าสามารถทำได้สำเร็จ เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการกระทำของมนุษย์ เช่นกำหนดพฤติกรรม เพราะจากผลการวิจัยของ Pajares พบว่าความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองเป็นเหมือนตัวเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรที่มีอิทธิพลทางพฤติกรรมเช่นความถนัด ทักษะ ความวิตกกังวล หรือประสบการณ์ในความสำเร็จที่ผ่านมากับการกระทำ (Performance) Pajares กล่าวว่าคนจะแปลความสามารถของตนเองจากการแสดงออกว่าพฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นทำให้สามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้หรือไม่ ตัวอย่างเช่นนักเรียนที่มีทักษะและกระบวนการในการเรียนรู้ที่ดีก็จะได้รับการเชื่อว่า

เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการศึกษาที่ดี เป็นต้น

จากปัญหาและความสำคัญของการเขียน รวมทั้งอิทธิพลของความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อตัวเองดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง เพื่อหาวิธีที่สามารถให้ประสบการณ์ตรงในการเขียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน รวมทั้งสามารถเสริมสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้น พบว่าการสอนการเขียนโดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน (School Newspaper Project) เอื้ออำนวยต่อการเสริมสร้างความสามารถและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนได้ จากรายงานการสอนการเขียนโดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนของ Kanehl (1994) พบว่าการเผยแพร่งานเขียนของผู้เรียนในรูปของหนังสือพิมพ์โรงเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดและเขียนของผู้เรียนได้ และยังส่งเสริมทักษะการค้นคว้า ทักษะการผูกสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน และการเห็นคุณค่าในตัวเอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Bhebe (1996) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษ (ESOL) จำนวน 13 คน โดยใช้การเขียนแบบเน้นกระบวนการและเผยแพร่ผลงานของผู้เรียนในรูปแบบจดหมายข่าว ผลการทดลองปรากฏว่าผู้เรียนมีทักษะการเขียนและเจตคติต่อการเขียนดีขึ้น นอกจากนี้ Bhebe ได้เสนอแนะว่าการผลิตจดหมายข่าวยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถสร้างแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษได้ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ O' Rourke and Mace (1992) ที่พบว่าการเผยแพร่ผลงานของผู้เรียนในโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่จำนวน 136 คนจากหลายๆ แห่งในประเทศอังกฤษ ช่วยส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตัวเองและเป็นการเตรียมบริบทที่มีความหมายต่อการพัฒนาทักษะการเขียน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงโครงสร้างของการเขียนรูปแบบต่างๆ ในงานเขียนของตัวเองได้อย่างชัดเจน

นอกจากนั้นโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนยังเป็นการจัดการเรียนการสอนตามแนวความคิดของกลุ่มมนุษยนิยมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจ มีความถนัด หรือมีประสบการณ์ โดยมีผู้สอนคอยให้คำปรึกษาช่วยเหลือและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ประสพความสำเร็จในการเขียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ รวมทั้งเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative learning) ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของกันและกัน Denman, 1996 : 55) ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ได้รับข้อมูลย้อนกลับและมีโอกาสได้ประเมินตนเอง

ตนเอง (วัฒนา มัคคสมัน, 2539 : 6) ตลอดจนได้เรียนรู้บทบาทของตนเองและทักษะทางสังคม เรียนรู้ที่จะแปลความหมายภาษาท่าทาง พัฒนาทักษะการฟังอย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักให้กำลังใจ และสนับสนุนเพื่อนร่วมงาน (Glasgow and Bush, 1996 : 639)

โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนไม่ได้เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และเน้นการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือเท่านั้น แต่ยังเป็นกิจกรรมที่เน้นทักษะกระบวนการในการเขียน การที่ผู้เรียนต้องทำงานให้สำเร็จเป็นหนังสือพิมพ์โรงเรียนหนึ่งฉบับนั้น ผู้เรียนต้องใช้ทักษะกระบวนการเป็นขั้นตอนตามลักษณะของการเขียนและการทำหนังสือพิมพ์คือ ขั้นตอนแรกเป็นการระดมสมองเพื่อสรรหาข้อมูลหรือเรื่องที่จะลงในหนังสือพิมพ์ จากนั้นเป็นการเสาะแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาเขียนเป็นแผนร่างที่ 1 แล้วมีการตรวจทานทั้งในเรื่องของความถูกต้องในด้านเนื้อหาภาษาและไวยากรณ์เพื่อกลับไปเขียนใหม่อีกครั้ง ขั้นตอนสุดท้ายคือการตีพิมพ์และเผยแพร่ ซึ่งรวมถึงการวางแบบ (Layout) ถ่ายรูป ติดรูป หรือจัดแบบตัวอักษร เป็นต้น ซึ่งจะเห็นว่าแต่ละขั้นตอนของการเขียนและการนำออกเผยแพร่มีความสำคัญที่จะขาดไม่ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักถึงความจำเป็นของการเขียนหรือการทำงานที่มีทักษะกระบวนการ (Denman, 1995 : 55-57)

เหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งคือโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนเป็นกิจกรรมที่เน้นการเรียนรู้ที่สมจริง การผลิตงานเขียนเพื่อทำหนังสือพิมพ์เป็นการผลิตงานเขียนจากข้อมูลจริง มีกลุ่มเป้าหมายที่จะอ่านงานเขียนจริง ดังนั้นตัวป้อนทางภาษาและข้อมูลล้วนมาจากสื่อที่สมจริง เกิดขึ้นหรือพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงความเป็นนักเขียนที่กำลังทำงานชิ้นสำคัญ ส่งผลให้การเขียนของผู้เรียนมีความหมาย อีกทั้งเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อตัวเองและกลุ่ม

จากผลการวิจัยและลักษณะของการสอนเขียนโดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนดังกล่าว ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วางแผนการวิจัยให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำหนังสือพิมพ์โรงเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน เพื่อให้เกิดการร่วมมือและการช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ และสร้างผลงานที่ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจร่วมกัน จากนั้นแต่ละกลุ่มจะได้รับการมอบหมายให้ผลิตผลงาน เป็นหนังสือพิมพ์โรงเรียนกลุ่มละหนึ่งฉบับ และสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแบ่งหน้าที่ในกลุ่มและรับผิดชอบผลิตงานเขียนรูปแบบต่างๆ เพื่อบรรจุในแต่ละตอนของหนังสือพิมพ์ โดยผู้เรียนได้ร่วมกันคิดเรื่องที่จะเขียน ค้นหาข้อมูล และหาวิธีนำเสนอข้อมูลด้วยตนเอง ข้อมูลอาจได้มาด้วยการสนทนาหรือสอบถามจากเพื่อนหรืออาจารย์ จากการค้นหาด้วยการอ่าน จากสื่อสิ่งพิมพ์หรือ

สื่ออิเลคโทรนิคต่างๆ จากการจินตนาการหรือการคิดฝันของตนเองจากการสังเกต หรือจากการฟัง เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วผู้เรียนก็จะเข้าสู่กระบวนการเขียนที่สมจริง 3 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนอาจสลับกันไปมาได้ตามความจำเป็นคือ ขั้นก่อนเขียน ผู้เรียนมีการระดมความคิดเพื่อหาความคิดที่จะนำมาเขียนในแต่ละตอน แล้วเสาะแสวงหาข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วจึงลงมือเขียน โดยผู้เรียนจะเรียบเรียงข้อมูลและความคิดที่ได้มาอย่างคร่าวๆ จากนั้นเป็นขั้นตอนของการตรวจทานงานเขียนโดยตนเองโดยผู้สอนและโดยเพื่อน จนได้งานเขียนที่มีความสมบูรณ์และถูกต้องมากที่สุด ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้เรียนบางคนมีการเขียนแผนร่างมากกว่า 2 ครั้ง ผู้เรียนบางคนมีการกลับไปหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกหากพบว่าเนื้อหาที่นำเสนอยังไม่สมบูรณ์ จากนั้นจึงรวบรวมผลงานตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์โรงเรียนที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้ร่วมมือกันในการออกแบบจัดหน้า พิมพ์/เขียน พิสูจน์อักษร ตกแต่ง ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ด้วยตนเอง สุดท้ายเป็นขั้นตอนหลังการเขียน ผู้เรียนได้รับการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตนเองจากผู้สอน เพื่อน และข้อมูลย้อนกลับจากผู้อ่านคนอื่นๆ ในรูปแบบต่างๆ เช่นจากเครื่องมือการให้คะแนน (Rubric) จากแบบสอบถามจากการสัมภาษณ์หรือจากการที่ผู้อ่านเขียนแสดงความคิดเห็นในช่องว่างที่จัดไว้ในป้ายนิเทศผลงานของผู้เรียน

สรุปได้ว่าโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนเป็นกิจกรรมการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่สามารถส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ อีกทั้งช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีการคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน และสร้างบรรยากาศที่มีลักษณะอบอุ่น เป็นมิตร โดยมีผู้สอนให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและอำนวยความสะดวก เพื่อช่วยผู้เรียนให้ประสพผลสำเร็จ อีกทั้งให้การยอมรับความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าได้ประสพความสำเร็จระดับหนึ่ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองพัฒนาขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทั้งหมด ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมความสามารถในการเขียนและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนภาษาอังกฤษโดยการใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

โดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

2. เพื่อศึกษาความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับ

ประโยชน์ที่ได้รับในการวิจัยครั้งนี้คือ

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

2. เป็นแนวทางในการวิจัยการสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

สมมุติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ 2 ข้อคือ

1. ผู้เรียนที่เรียนโดยโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

3. ผู้เรียนที่เรียนโดยโครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียนมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ขอบเขตในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการวิจัยครั้งนี้ดังต่อไปนี้

1. **ประชากร** ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 21 คน

2. **ตัวแปรที่ศึกษา**

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่การเรียนโดยใช้โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2.2 ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง

3. **เนื้อหา** ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเนื้อหาเป็นความสามารถในการสื่อสารรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของบุคลากร นักเรียน และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่เท่านั้น โดยผู้เรียนต้องผลิตหนังสือพิมพ์โรงเรียนเป็นภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **โครงการหนังสือพิมพ์โรงเรียน** หมายถึงกิจกรรมการเรียนที่ให้ผู้เรียนผลิตหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่เสนอเนื้อหาสาระเกี่ยวกับคนเหตุการณ์ความคิดเห็นหรือสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ โครงการนี้ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานแต่ละชิ้นประกอบกันขึ้นเป็นหนังสือพิมพ์ โดยใช้การสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกิจกรรมมุ่งปฏิบัติงาน (Task based activities) แบบเน้นทักษะกระบวนการ (Writing process) และแบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative learning) โดยแต่ละโครงการจะแบ่งเป็น 5 ขั้นตอนคือ ขั้นระดมสมอง ขั้นค้นหาข้อมูล ขั้นลงมือเขียน ขั้นเผยแพร่ผลงาน และขั้นประเมินผล

2. **ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง** หมายถึงความรู้สึกของผู้เรียนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะเขียนภาษาอังกฤษเพื่อเล่าเรื่อง เขียนข่าว เขียนรายงานจากการสัมภาษณ์ เขียนอธิบายหรือบรรยายสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมาย โดยวัดจากแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ที่ปรับมาจากแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของ Romano (1996 : 60)

3. **ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ** หมายถึงความสามารถในการเขียนย่อหน้า การเขียนเล่าเรื่องหรือนิทาน ที่มีการเรียบเรียงและรวบรวมเนื้อหาความคิดประสบการณ์หรือความรู้สึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ความคิดเห็นหรือสิ่งต่างๆ ที่ผู้เรียนต้องการเขียนถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ศัพท์สำนวน และกลไกในการเขียนอย่างถูกต้องและชัดเจนภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งวัดจากแบบทดสอบความสามารถในการเขียนทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนที่ปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนของ Jacobs et al., Moss and Holder และ Johnson and Johnson

4. **นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่** 6 หมายถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542